

РЕШЕНИЕ

№ 6773

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 27.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11919** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

9

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от [фирма] срещу Областна дирекция по безопасност на храните С.- област за заплащане на сумата в размер на 1 708 508.32 лева /един милион седемстотин и осем хиляди петстотин и осем лева и тридесет и две стотинки/, претендирана като обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат адм. акт- Разпореждане № 1 от 29.11.2016г за спиране на експлоатацията на животновъден обект , издадено от официален ветеринарен лекар при ОДБХ С. област, отменен с влязло в законна сила на 10.10.2018г. съдебно решение № 220 от 16.03.2017 г. постановено по адм.д. № 1145/2016г по описа на АССО изразяващи се:

-реално претърпени загуби- претендирани и заплатени главница, ведно със законни и присъдени лихви и разноски по Договор за овърдрафт от 28.04.2016г. в размер на 732 975,67 лв., ведно със законната лихва от завеждане на ИМ до окончателното изплащане

- пропуснати ползи- финансово подпомагане от ДФ „Земеделие“ по

Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020г по проект УИН 23/04/1/0/02425 на стойност 975 532,65 лв., ведно със законната лихва от завеждане на ИМ до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че поради спиране експлоатацията на животновъдния обект не е могъл да извършва дейността си по отглеждане на патици, оттам да реализира приходи с които да погасява задълженията си по договора за овърдрафт. Спиране експлоатацията на обекта била и основната причина да получи отказ за финансиране от ДФ „Земеделие“. Претендира разноски.

В депозирания писмен отговор, ответникът изразява становище за неоснователност на исковата претенция. Обосновава подробни доводи, че с депозиране на жалбата срещу процесния административен акт е бил предизвикан суспензивния ефект по чл.166 ал.1 АПК- спиране изпълнението на акта, поради което и като не проявил правно действие не би могъл да породи неблагоприятни промени в патримониума на ищеца. Счита, че не е налице който и да било от елементите на фактическия състав за отговорността по ЗОДОВ относим към претенцията за пропуснати ползи. Отказът на ДФ „Земеделие“ да финансира ищеца е подлежал на проверка за законосъобразност, от която ищецът е могъл да се възползва, поради което и не можело да се вмени отговорност на друг административен орган /ответника/. Отговорността била пряка и не можела да се опосредява от други актове/действия на други административни органи. Отпускането на финансиране от ДФ „Земеделие“ е правна дейност на друг административен орган, в чиято преценка е да се уважи или не искането за субсидиране. Относно претенцията за реално претърпени загуби твърди, че ищецът сам се е поставил в качеството на неизправна страна по договор за банков кредит. Твърди, че кредитодателят вероятно ще се удовлетвори от активи на ищеца в резултат неизпълнение на договор от 27.07.2015г, тоест преди издаване на отменения акт, а не поради неизпълнение договора за овърдрафт от 28.04.2016г. Действията предприети от ЧСИ били въз основа на друго изпълнително основание- предходен договор за кредит, а не последващия разрешен овърдрафт. Риска от грешна преценка да се сключи договор за кредит бил единствено на извършилото я лице.Претендираните вреди били непреки такива. Претендира разноски.

Представителят на СГП дава заключение за недоказаност на исковата претенция.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С влязло в сила на 10.10.2018г съдебно решение № 220 от 16.03.2017 г. по адм.д. № 1145/ 2016г на АССО, е отменено Разпореждане № 1 от 29.11.2016г издадено от официален ветеринарен лекар при ОДБХ С. област, за спиране на експлоатацията на животновъден обект, собственост на ищеца [фирма].

Между ищеца и Първа инвестиционна банка АД е сключен Договор за овърдрафт по разплащателна сметка от 28.04.2016г, ведно с анекс № 1 от 26.04.2017г, анекс № 2 от 26.05.2017г и анекс № 3 от 10.5.2018г.

С покана от 26.02.2019г ПИБ АД е поканил ищеца доброволно да погаси всички просрочени задължения по договора за овърдрафт и анексите към него, като е посочил, че при неизпълнение ще бъдат предприети действия за принудително

изпълнение.

С покана за доброволно изпълнение от 5.04.2019г /л. 76 от делото/, на основание издаден ИЛ въз основа на Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, ЧСИ е поканил ищеца/длъжник по изп.д. 558/ 2019г/ да заплати в полза на ПИБ АД задължения: 643 499,62 лв. главница, ведно със законна лихва върху главницата считано от 29.03.2019г до окончателното изплащане, 52048.78 лв. лихви, 1495,58 лв. други неолихвяеми вземания по изпълнителен лист, 14 090,88 лв. присъдени разноски, както и разноски по изпълнителното дело, в т.ч. и таксата по т.26 от Тарифата за таксите към ЗЧСИ в размер на 20 964,87 лв., юриск/адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв., други такси в размер на 726 лв. или ОБЩО сума в размер на 732 975,67 лв. /тоест, претендираната от ищеца сума за реално претърпените вреди/.

С влязло в законна сила на 13.08.2020г съдебно решение № 998 от 19.07.2019г по адм. д. № 420/ 2019г на АССО е отхвърлена жалбата на [фирма] срещу Заповед № 03-РД/ 2617 от 27.06.2018г на изпълнителния директор на ДФ Земеделие с която е отказано финансиране заявлението на дружеството за подпомагане по проект УИН 23/04/1/0/02425 на стойност 1 951 065,31лв.

Исковите претенции са допустими като предявени от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него- Областна дирекция по безопасност на храните С.- област /чл.12 ал.5 от Устройствения правилник на БАБХ/, тоест срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. /чл.205 АПК/.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: претърпени вреди – имуществена; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредите да са настъпили в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност.

Относно претенцията за имуществени вреди -реално претърпени загуби- претендирани и заплатени главница, ведно със законни и присъдени лихви и разноски по Договор за овърдрафт от 28.04.2016г. в размер на 732 975,67 лв., ведно със законната лихва от завеждане на ИМ до окончателното изплащане.

Безспорно е налице първата предпоставка от сложния фактически състав, а именно Разпореждане № 1 от 29.11.2016г издадено от официален ветеринарен лекар при ОДБХ С. област , отменено по съответния ред с влязло в законна сила на 10.10.2018г. съдебно решение, преди предявяване на исковата претенция.

Преди издаването на Разпореждането № 1 / 29.11.2016г за спиране експлоатацията на животновъдния обект, ищецът е бил сключил с ПИБ АД договор за овърдрафт от 28.04.2016г.

Няма спор, че до издаване на разпореждането № 1 / 29.11.2016г ищецът е осъществявал дейност по отглеждане на патици. Спор между страните съществува относно това дали в действителност с издаването на разпореждането реалното функциониране на обекта е спряло или е продължил да осъществява дейността си, тъй като подадената жалба срещу разпореждането по арг. от чл.166 АПК била породила суспензивния си ефект и оспорването е спряло изпълнението му. В случая

процесното разпореждане по правния си характер и природа представлява принудителна административна мярка по см. на чл.253 ал.1 т.4 Закона за ветеринарно медицинската дейност /ЗВМД в относимата редакция/, във връзка с ал.2 т.3, като съгласно ал.5 на чл.253 ЗВМД /редакцията към момента на издаване на разпореждането/ обжалването не спира изпълнението, тоест налице е допуснато по силата на самия закон предварително изпълнение на акта. Противно на доводите на ответника, съдът не възприема тезата, че процесното разпореждане № 1 от 29.11.2016г представлява акт по см. на чл.131 ал.1 вр с ал.2 от ЗВМД по отношение на който няма допуснато по силата на закона предварително изпълнение. Това е така защото с фактическите основания посочени в разпореждането не се дават указания, в които определят срокове за отстраняване на нарушенията; /чл.131 ал.1 т.1 ЗВМД/, не се налагат забрани /чл.131 ал.1 т.2 ЗВМД/ и не разпореждат унищожаване или насочване за термична или химична преработка на суровини и храни от животински произход, странични животински продукти и продукти, получени от тях, фуражни суровини, фуражни добавки и комбинирани фуражи /чл.131 ал.1 т.3 ЗВМД/. Макар и непосочено изрично правно основание в процесното разпореждане, то изложените фактически основания навеждат на извод за ПАМ по см на чл.253 от ЗВМД /в относимата редакция/. Акт по см на чл.131 ал.2 т.1 от ЗВМД е издаденото Предписание № 15 / 29.11.2016 г /л. 107 от делото/, което обаче в случая е ирелевантно, тъй като не се претендират вреди от неговата незаконосъобразност, а претендираните вреди са от друг акт Разпореждане № 1 от 29.11.2016г за спиране на експлоатацията на животновъден обект , издадено от официален ветеринарен лекар при ОДБХ С. област, отменен с влязло в законна сила на 10.10.2018г. съдебно решение.

С оглед горното, разпореждането за спиране експлоатацията на обекта е проявило действието си с издаването му /29.11.2016г/ и е продължило до 10.10.2018г когато е влязло в законна сила съдебното решение за отмяната му. В посочения период 29.11.2016г до 10.10.2018г животновъдният обект не е функционирал, не е осъществявал дейност по отглеждане на патици. Този факт е установен и от контролните органи на ДФ Земеделие при извършените проверки /в т.ч. и на 9.03.2017г /по повод подаденото заявление за финансиране. Служители на ДФ Земеделие са установили, че в изградените халета не са налични животни както на 9.03.2017г /докладна записка № 05-2-230/ 272 от 10.03.2017г /л.145 от делото/, така и преди това към 7.12.2016г /л. 148 и л. 153 от делото/.

Обектът на Дружеството на ищеца реално е функционирал до 29.11.2016г когато е спряна експлоатацията му. Дотогава е осъществявал дейността си по отглеждане на патици, от която видно от приложения бизнес-план, и посочените в него показатели в табличен вид /л.38 и сл., т. III.2 А -приходи, Б- разходи, т. III.3 нетни парични потоци / и като се съобрази, че търговската печалба се формира като разлика между реализираните приходи от дейността и извършените оперативни разходи /разходите за дейността/ е реализирал приходи. Заложените параметри на бизнес плана са изпълними при цялостно изпълнение на производствената програма и спазването на финансова дисциплина.

В случая ищецът след 29.11.2016г до 10.10.2018г, вследствие издаденото Разпореждане № 1 за спиране експлоатацията на обекта, не е могъл да осъществява дейността си по отглеждане на патици, поради което е бил поставен в невъзможност да изпълни производствената си програма, заложена в бизнес плана,

респ. бил е невъзможност да реализира приходи, от които да погасява поетите си задължения, в т.ч. и това по договора за овърдрафт от 28.04.2016г. сключен преди спиране експлоатацията на обекта. Доколкото в бизнес-плана /таблица 10, л.37 от делото/ са посочени бъдещи клиенти, % продажби и годишни продажби с всеки от тях, то логичен е извода за очаквана търговска печалба, която би била оползотворена и за погасяване на поети задължения. Ако не е бил затворен животновъдният обект, ищецът е щял да реализира приход, да възстанови своевременно отпуснатия кредит "овърдрафт", както и да не изпада в забава. Данните по делото сочат, че печалбата е реално осъществима. Обуславя се извод за реално намаляване на приходите/дори възможни загуби/ вследствие спиране експлоатацията на обекта. Приходите, които би могъл да реализира ищеца са обвързани с действителни конкретни факти и обстоятелства, последните водещи към сигурното им получаване. Тези обстоятелства, преди да бъде реализиран очаквания приход, са се променили (затваряне на птицефермата). Това е в пряка и непосредствена връзка с отменения административен акт. В случай, че такъв не е бил постановяван от ответника, ищецът нямаше да претърпи имуществени вреди която дейност впоследствие поради издаденото разпореждане е преустановена.

След като ищецът е бил в невъзможност да реализира приходи, то това неимуемо е довело и до изпадането му в забава по сключения няколко месеца преди преустановяване дейността му договор за овърдрафт. Безспорно тегленето на банков кредит и обслужването му винаги е в риск на получателя на кредита. Получателят на кредита обаче, не би сключил договора с ПИБ АД ако не разчиташе на сигурни приходи, в резултат дейността си по отглеждането на патици, от които да погасява дължимото. Като е сключил договора за овърдрафт, ищецът го е сключил на база очаквания за сигурни приходи, от които да го погасява, а тези сигурни приходи биха могли да бъдат реализирани в резултат дейността на дружеството по отглеждане на патици. Нагласата за плащане на задълженията по договора със средства реализирани в резултат дейността /експлоатацията/ на обекта не прекъсва връзка на причина и следствие между банковия кредит и акта на административния орган. Невъзможността да се заплати дължимото по договора за овърдрафт е именно в резултат липсата на приходи, която пък е обусловена от спиране експлоатацията на обекта с разпореждането № 1 от 29.11.2016г.

След като ищецът не е погасил доброволно сумата дължима по договора за овърдрафт, за която е поканен с покана за доброволно изпълнение от 26.02.2019г. от ПИБ АД, то са предприети действия по събирането ѝ от ЧСИ, който с покана за доброволно изпълнение от 5.04.2019г. /л. 76 от делото/, на основание издаден ИЛ въз основа на Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, е поканил ищеца/длъжник по изп.д. 558/ 2019г/ да заплати в полза на ПИБ АД задължения: 643 499,62 лв. главница, ведно със законна лихва върху главницата считано от 29.03.2019г. до окончателното изплащане, 52048,78 лв. лихви, 1495,58 лв. други неолихвяеми вземания по изпълнителен лист, 14 090,88 лв. присъдени разноски, както и разноски по изпълнителното дело, в т.ч. и таксата по т.26 от Тарифата за таксите към ЗЧСИ в размер на 20 964,87 лв., юриск/адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв., други такси в размер на 726 лв. или ОБЩО сума в размер на 732 975,67 лв. /тоест, претендираната от ищеца сума за реално претърпените вреди/. Именно посочената сума представлява вреда под формата на претърпяна загуба, доколкото е налице обедняване на ищеца.

Неоснователни са доводите на ответника, че предприетите действия от ЧСИ са въз основа на друго изпълнително основание с друг първоизточник, а именно предходен договор за кредит от 27.07.2015г , а не разрешения овърдрафт. В съобщението на ЧСИ по изп.д 393/ 2019г на л. 160 от делото е посочено, че е извършена публична продажба на поземлен имот /ПИ/ за удовлетворяване вземанията на кредитора. От друга страна именно този ПИ е посочен в договора за залог /л.117/ за обезпечаване задълженията по договора за кредит от 27.07.2015г . Тоест по изп д 393/ 2019г е извършена продажба на имот, предмет на залог за обезпечаване задълженията по договора от 27.07.2015г. Следователно тълкувани в тяхната взаимовръзка и обусловеност ,може да се направи извод, че за неизпълнение задълженията по договора от 27.07.2015г е образувано изпълнително дело 393/ 2019г., макар и при същия ЧСИ, а изп дело 558/ 2019г, чиято покана за доброволно изпълнение е приложена /л.76/ и в която е визирана претендираната по ИМ сума за реално претърпени вреди касае неизпълнение задълженията по договора за овърдрафт. Предмет на исковата претенция е сумата посочена в поканата за доброволно изпълнение по изп д 558/ 2019 като сбор от отделните суми.

С оглед изложените подробно аргументи, налице са елементите на фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ. Размера на вредата е посочената в поканата за доброволно изпълнение сума, като сбор от отделените суми /л. 76/. За съда не са необходими специални знания да изчисли общия размер на вредите, като сбор от посочените в ПДИ отделни суми. Такава възможност е дадена съгласно приложимата в производствата по ЗОДОВ разпоредба на чл. 162 от ГПК, когато искът е установен в своето основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, съдът определя размера по своя преценка или взема заключението на вещо лице. В случая има данни за размера на иска, съдът може да го определи, поради което и не са необходими специални знания. Претендираната в ИМ сума 732 975,67 лв. посочена в поканата за доброволно изпълнение по изп д 558/ 2019 на л 76 от делото като сбор от отделните суми представлява вреда под формата на претърпяна загуба, доколкото е налице обедняване на ищеца. Същата следва да се присъди, ведно със законната лихва от завеждане на ИМ до окончателното изплащане

Относно претенцията за имуществени вреди - пропуснати ползи-финансово подпомагане от ДФ „Земеделие“ по Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020г по проект УИН 23/04/1/0/02425 на стойност 975 532,65 лв., ведно със законната лихва от завеждане на ИМ до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че ако обектът не беше спрял от експлоатация с отмененото разпореждане № 1, то патримониума му щял да се увеличи с половината от стойността на финансираня от ДФ Земеделие проект за подпомагане УИН 23/04/1/0/02425. Отказът на ДФ „Земеделие“ да финансира ищеца е преминал на проверка за законосъобразност, завършила с влязло в законна сила на 13.08.2020г съдебно решение № 998 от 19.07.2019г по адм. д. № 420/ 2019г на АССО с което е отхвърлена жалбата на [фирма] срещу Заповед № 03-РД/ 2617 от 27.06.2018г на изпълнителния директор на ДФ Земеделие с която е отказано финансиране заявлението на дружеството за

подпомагане по проект УИН 23/04/1/0/02425 на стойност 1 951 065,31лв. Разпореждането за спиране № 1/ 29.11.2016г е коментирано във влязлото в сила съдебно решение /л. 6 от решението на АССО и в решението на ВАС/ с което отхвърлена жалбата на ищеца срещу отказа за финансиране по проект за подпомагане УИН 23/04/1/0/02425. Спорната сума /половината от стойността на финансираня от ДФ Земеделие проект за подпомагане УИН 23/04/1/0/02425/ не фигурира като съдържание в Разпореждането № 1 за спиране експлоатацията на животновъдния обект. Същата е част от Заповед № 03-РД/ 2617 от 27.06.2018г на изпълнителния директор на ДФ Земеделие с която е отказано финансиране заявлението на дружеството. Следователно претендираните пропуснати ползи произтичат от факта, че е отказано финансиране с влязла в сила заповед за отказ на и.д. на ДФ Земеделие. Претендираните вреди са в причинна връзка, произтичат именно от Заповедта № 03-РД-2617 от 26.07.2018г на изп.д. на ДФ Земеделие за отказ от финансиране, а не от отмененото като незаконосъобразно разпореждане № 1.

Търсената от ищеца цел е да получи част от стойността на финансираня от ДФ Земеделие проект. В настоящото производство обаче, не може да се ревизира влязло в сила съдебно решение. Ако счита, че влязлото в сила съдебно решение с което е отхвърлена жалбата му срещу отказа за финансиране е неправилно, поради непълнота на фактическия и доказателствен материал, в т.ч. не е съобразено влязлото в сила на 10.10.2018г съдебно решение с което е отменено разпореждане № 1 от 29.11.2016 за спиране експлоатацията на обекта, то съществува друг процесуалния ред за защита по реда на отмяната по см. на чл.237 от АПК. Пропуснатата възможност да се увеличи патримониума на дружеството не е пряка, типична нормално настъпваща последица от отмененото разпореждане № 1, а в резултат друг административен акт- Заповед № 03-РД/ 2617 от 27.06.2018г на изпълнителния директор на ДФ Земеделие с която е отказано финансиране заявлението на дружеството за подпомагане по проект УИН 23/04/1/0/02425 на стойност 1 951 065,31лв. В случая причинно-следствената връзка е разкъсана от Заповедта за отказ за финансиране, като именно в резултат на нея ищецът не е получил претендираната в ИМ сума. За целите на закона е от значение пряка и непосредствена причинна връзка. Претендираните вреди не са последица, тоест не са в обусловеност от отменения като незаконосъобразен акт – разпореждане за спиране експлоатацията на животновъдния обект. Невъзможността да получи част от стойността на финансираня от ДФ Земеделие проект за подпомагане е именно в резултат издадената Заповед за отказ на и.д. на ДФ Земеделие, преминала по реда на съдебния контрол проверка за законосъобразност.

Не се установява наличието на пряка и непосредствена връзка между отмененото като незаконосъобразно разпореждане и претендираните пропуснати ползи. В тази част исковата претенция като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно разноските: И двете страни претендират разноски.

Съгласно чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г., доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) Ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В случая разноските възлизат на 50 лв. представляващи д.т.

Ищецът претендира да му бъдат заплатени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 34 338 лв. По делото е релевирано възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение-чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК. Делото е с материален интерес и за адвокатското възнаграждение е приложима нормата на чл.8, ал.1 т.6 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Размерът на адвокатското възнаграждение, определен по чл.8, ал.1 т.6 от Наредба №1, възлиза на 14 655,52 лева, като до тази сума следва да се редуцира. С оглед уважената част от иска дължимото от ответника адвокатско възнаграждение е в размер на 6 287,44лв

Ето защо, на ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер общо на 50 лв. дт и 6 287,44лв адвокатско възнаграждение или общо 6 337,44 лв

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът намира следното:

Според чл.10 ал.4 от ЗОДОВ (Нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска. Отхвърлената част от исковата претенция възлиза на 975 532,65 лв., заплатения адв хонорар е в размер на 17 586,62 лв., липсва възражение за прекомерност, следователно на ответника са дължими 10041,69 лв. разноски за адвокатски хонорар.

По компенсация на ответника следва да се присъдят разноски общо в размер на 3 704,25 лева

Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция по безопасност на храните С.- област да заплати на [фирма] сумата в размер на 732 975,67 лв. претендирана като обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат адм. акт- Разпореждане № 1 от 29.11.2016г за спиране на експлоатацията на животновъден обект, издадено от официален ветеринарен лекар при ОДБХ С. област, отменен с влязло в законна сила на 10.10.2018г. съдебно решение №

220 от 16.03.2017 г. постановено по адм.д. № 1145/2016г по описа на АССО изразяваща се в реално претърпени загуби: заплатени главница, ведно със законни и присъдени лихви и разноски по Договор за овърдрафт от 28.04.2016г., ведно със законната лихва от завеждане на ИМ /7.12.2020г/до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявената искова претенция от [фирма] срещу Областна дирекция по безопасност на храните С.- област за заплащане обезщетение за пропуснати ползи- финансово подпомагане от ДФ „Земеделие“ по Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020г по проект УИН 23/04/1/0/02425 на стойност 975 532,65 лв., ведно със законната лихва от завеждане на ИМ до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Областна дирекция по безопасност на храните С.- област сумата от 3 704,25 лева

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

СЪДИЯ: